

Опашата лъжа

В Оная гора живееше и една Опашата лъжа.

Опашката ѝ беше гълга и пухкава. С нея галеше и правеше вятър.

Очите ѝ грееха и примижваха. И дори можеше да плаче без сълзи. А гласът ѝ... О, никой не знаеше каква порода е тази Опашата лъжа, но тя умееше да мяука! И да мърка приспивно! Когато се наложи – да чурулика. А когато не ѝ остане нищо друго – да се усмихва многозначително.

Опашатата лъжа се разхождаше в Оная гора като истинска кралица.

Понеже от Джудженцето до Великанката – всички обичаха мъркането, чуруликането и пухения вятър на опашката ѝ. Да не говорим за плача ѝ – той изглеждаше по-истински от всеки плач с истински сълзи! И ако някой се усъмнеше в думите ѝ, Опашатата лъжа почваше да хълца – хлипането винаги звучи убедително.

Защо правеше това? Ами много просто. Искаше ѝ се да е начетенна, но без да греме до среднощ в Цялата гъбова библиотека. По-лесно беше да се присламчи до Бухала. Искаше ѝ се да има истински усмихнати очи, ама без да плаче наистина – по-лесно беше да се присламчи до Елфигата. Искаше ѝ се да бъде свободна като Вятърчето, но... ами по-лесно беше да прави вятър с опашката си.

Един ден, тъкмо когато беше почнала да чурулика нещо в ухото на Бухала, отнейде долетя Вятърчето и свирна:

– Фиууу, каква грамагна Опашата лъжа!

Понеже с това тяло от въздух Вятърчето можеше да влиза навсякъде, да вижда и отвън, и отвътре – чак до онези къошенца с валмата от скрити мисли!

– Фиууу, каква Опашата лъжа! – повтори то и бухалът се облещи.

Тогава Опашатата лъжа се извърна и изфуча! Чуруликането ѝ секна и кръсък ограска клоните! Опашката ѝ изпука и стрелна искри! А очите ѝ блеснаха ядно – направо като ножица, която щеше да скълца Вятърчето, ако тялото му не беше от въздух!

И всички в Оная гора разбраха – това е просто една Опашата лъжа.

Само трябва да изречеш името ѝ, за да видиш каква порода е.

От този ден нататък никой повече не я среща.

Може би е отишла да мърка в друга гора.

Ослушвай се.

Правило №1

В Оная гора живееше един Паяк.

Той беше майстор – тъчеше най-тънките воали и най-здравите хамаци.

Паякът отдавна си търсеше годеница. Но нито една от мушиците, гето се заплитаха в паяжината му, не успя да го оплете готам, че да вдигне сватба.

Един ден Паякът видя Калинката. И се влюби от пръв поглед! Тя беше тъй различна с тази алена наметка! Тя беше тъй нежна! Тя не кацаше по бунищата! Тя беше!

Паякът се зае да я ухажва.

Изплете ѝ люлка и втъка цветя във въжетата.

Изплете ѝ одеяло за гъждовните следобеди. Уви я в него и ѝ обеща цялата топлина на света.

Изплете ѝ най-разкошната булчинска рокля, обши я с бисери от роса и ѝ предложи да се омъжи за него.

А Калинката така грейна, че съвсем поаленя!

Сутринта след сватбата тя отвори очи и видя, че бисерите от роклята ѝ са се изпарили.

Поиска да се полюее, но Паякът измърмори, че не бива всички да оглеждат красивата му жена. И ѝ предложи да си остане у дома и да се научи да плете.

А когато навечер заваля, Калинката потърси одеялото си. Видя го опнато в рамка от клонки – Паякът беше измайсторил от него порта. И я беше залостил отвън.

Калинката заплака и извика за помощ! Но плачът ѝ заглъхна в паяжината.

Калинката запълзя и опита да я разкъса! Но петите ѝ залепваха и се оплиташе все повече. Най-сетне някак се добра до портата и задумка с всички сила!

Добре че Елфигата кръжеше наоколо, та я чу и ѝ помогна да се спаси. От тогава насетне, щом някой в Оная гора поиска да вдигне сватба, първо пита Калинката: „Калинке-малинке, къде ще се ожения?“.

А пък Калинката литва да огледа къщата на избраника за разни паяжини.

Понеже това е Правило №1 на добрата сватовница.

Оная сила

Татко Мечок беше най-силен в Оная гора.

Неговите стъпки не шептяха – туп-туп-туп, а кънтяха – гум-гум-гум! И мравките мислеха, че има земетресение!

Неговият рев разтреперваше листенцата, събаряше жълъди в тревата, а птичките мислеха, че има гръмотевици!

Неговите лапи можеха така да прегърнат някой гънер, че да го обърнат с корените нагоре!

А пък устата му – аууу! – побираше цяла пчелна пита с пчеличките заедно! Дори Великанката свърна по другата пътека, като зърна зъбатата му паст веднъж.

Татко Мечок знаеше, че няма по-силен от него.

И може да уплаши всекиго.

И може да излапа всичко.

Затова всяка нощ тренираше.

– Къде отиваш, тате? – питаше го съненото му мече.

– Да тренирам Оная сила, детенце – отвърщаше той и излизаше под луната.

Веднъж мечето го проследи по пижамка – щеше да се пукне от любопитство как се тренира Оная сила!

Обаче що да види...

Татко Мечок стъпяше полека, така – туп-туп-туп, че да не се разбудят мравките.

Татко Мечок укротяваше рева си, така – хрррр – че да не се подплашат птичките.

Татко Мечок се учеше да прегръща гънерите пухкаво и да близва меда само с върха на езика.

„Това ли е Оная сила?“ – цупеше се мечето, докато се унасяше в креватчето.

– Това е, детенце – пошушна в пижамката Татко Мечок призори. – Силата да не използваш силата.

Понеже татковците в Оная гора знаят, че пижамките всичко виждат и всичко чуват.